

אנו מודים לך

אין מתנהלים החיים כשבני בני הזוג רופאים ■ האם ניתן בכלל לקיים

"כשמתראים מעט מאוד לא מבזבזים את הזמן על מריבות" **ד"ר לינה אידלמן וד"ר לייאוניד אידלמן**

להתפתח, כל אחד בתחוםו, כשהיה אחד מושך להשתרמות בחול' בודד השני מעדיף להתקדם בארץ, לעיתים מחוסר ברירה. כך קרה שליאוניד נסע לחץ' שנה להתמחות בהשתלה כבד בלונדון.

"אין ספק שויתרתי ככל לא נשאอรתי שם, לאחר שהוצע לי מסלול התקדמות הפתוחות מפתח", הוא אומר. "אשתי, שנשarraה עם הילדים בארץ, לא רצתה לבוא, כי לא יכלה למצוא שם עבדה באוטה רמה שהיתה לה כאן". לדבריו, הוא קייל זאת בהבנה. "ייתכן שימושו אחר במצב היה מקבל את זה קשה וזה היה משאיר בו חותם".

בהמשך הוצע לייאוניד תפיקת ניהול מחלקת הרדמה בבילויי סון, וכי לא אפשר לבן לטסים את לי מודיע בבית הספר שליד האוניברסיטה, הוא נאלץ לנסוע בכל יום בין ירושלים לפתח תקווה וחזרה. "שלוש שנים יצאת השם בוקר, הגעתו לעבודה ב-6:30 והייתי חזר הביתה בשעה 10 או 11 בלילה. לבסוף אשתי השתקנעה שהעתיד שלנו יוכל להיות גם בתל אביב, ועבדנו לנו בה", מספר לייאוניד, המכין כינוס בינלאומי לכנסים בחו"ל.

סגן י"ר ההסתדרות הרפואית.

אבל לא רבנו סבב זה", הוא מוסיף. "לא רבנו, כי כשותראים מעט מאוד לא מבזבזים את הזמן היקיר על שיטויות", אומרת לנו. במקלחת שבאה לנו התחשבו במצ' המשג'b לדך. "לא פעם ונדרתי ארבע' הכל עבדתי כ-15-20 לילות בחודש", הוא מספר. "אין ספק שהרבה קשיים ומכו' שולים עומדים בפני בני הזוג העור-

לים גם בלילות, כשהיה פיגוע". לייאוניד עשה באוטה תקופה תורנית בשני בתים חולמים, בהודה וב-55, בן 55, רופא מודים, מנהל מהן, נישאו לפני כהילה ביליסון בפתח תקווה, נישאו לפני כהילה השנה הרבעית והוא היה אז תלמיד השנה הששית בבית הספר תלמיד השנה הששית בבית הספר לרפואה בריגה. הם הכירו שנה קודם לכן במסגרת פרויקט מחקרי משותף, ומazel לא נפרדו.

ד"ר לינה אידלמן: "תמיד נתתי לבורי להתקדם לפניי והלבתי אחריו. מראש ויתרתתי כדי שיוכל להתקדם יותר ממוני במעמד ובשכר. זה לא בריא לזוגיות בשહבען סמוטוט. החלטתי עלי להקדיש יותר זמן לבית ולילדים, וזה לא אפשרי בשובדים בבית חולמים"

הספר ולהחזיר את הבן הקטן הביבי תה. כדי לפצות את הילדים על ההיה עדירות הבותות – "הם נאלצו לה בין מגיל צעיר, שהמוצע שלנו לא אחד ההורים חזר בערב הבית, נפל הטיפול ברובן על אחדתו, שעורי צדק, וליאוניד בהדסה. "בתוך עולמים, בעלי משפחות שעוזרות, ההתנסה שלנו הייתה בעיר מהתורה ניות, ולכן עבדנו קשה מאוד", אומר לייאוניד, שככל המשפחה משלמת מהיר כשגם הבעל וגם האשה רופאים מرتת לנו. 11 שנים עבדה גם בחדר מيون, "בל' שיעות", וחזרה מואוד מתקשרים להזעיק אותנו לבית החור-

רים הקטנים", אומרת לנו. בשנת 1987 עלו לארץ והתגוררו בירושלים. לנו עבדה בבית החולים שער צדק, וליאוניד בהדסה. "בתוך עולמים, בעלי משפחות שעוזרות, ההתנסה שלנו הייתה בעיר מהתורה ניות, ולכן עבדנו קשה מאוד", אומר לייאוניד, שככל המשפחה משלמת מהיר כשגם הבעל וגם האשה רופאים מרתת לנו. 11 שנים עבדה גם בחדר מيون, "בל' שיעות", וחזרה מואוד מתקשרים להזעיק אותנו לבית החור-

השפחה

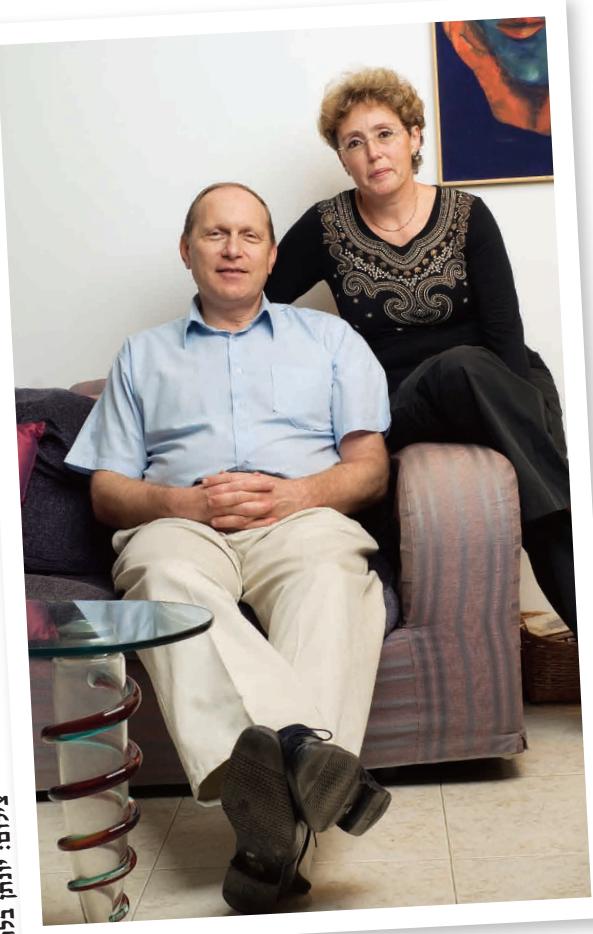
שגרה במשפחה, האם יש תחרות ביניהם, וממי מקריב או מתפשר יותר

חימ, לילכת לישיבות או להרצאות", אמר לאוניד. לנו, מצדיה, אף פעם לא תגיד לבעה "למה אתה הולך שוב לעבודה ולא מבלה איתי?" ול' דבריה, "בעל לא ישאל אותי איפה הייתי ולמה באתי מאוחר".

כיום, לאחר שנים של עבודה ארכוט ואומותcot, כמשמעותם הכלכלי הר' טב, הם נהנים ליצאת להציגו, ל��' נציגים ולחברים. "לא תמיד בטוח", אומרת לנו, "שליאוניד יגע לאי רוע המתוכנן, והחברים כבר יודעים שלרוב אנחנו מארחים". היא מobbies לת הבנה את המצב, שכאשר עוז מדים בדלת מוכנים לצאת לבילוי, מגע טלפון המזעיק את בעלה בדי' חיפות לבית החברים.

רק במרקחה אחד איבדה, כדי ריה, את שלולות הנפש וכנסה לחץ של ממש. היה זו שניות מעטות לפני אירוץ משפחתי חשוב – ברהמצווה לבנים. "הכל היה מוכן – אלומ', קי' טרינגן, 100 אורחים בדרך – ואנו חנו מתרגשים ושמחים. ופתחו טלפון, מזעיקים אותו דוחף לניתוח השוט' לה מסובך". הם היו רגילים לטלוויים נים בלילה, לא רק כשחיה בכוונות, ואפלו כנסנו לחול' היו מצצללים להתייעץ איתנו. "אבל זה היה האי רוע הכפי משמעותי שלנו, ומה נוע' שה? היינו בטראומה, ממש חסרת אונים, שיא השיאים", היא נזכרת ערב זמן עד שהתעשתו ומצאו את החבר הטוב, שהיה בין המומינים, וזה הסכים כਮובן להחליף את ליוניד בניתות.

(המשך בעמוד הבא)

ד"ר ליוניד אידלמן:
"שלוש שנים יצאתי השכם בבוקר,
הגעתי לעבודה ב-5:30 והייתי
חזר הביתה בשעה 10 או 11 בלילה. לבסוף
אשרי השתכנעה שהעתיד שלנו יוכל להיות
גם בתל אביב, ועבדנו לגור בה"

כשהבן התגיים, היה זה תורה של لنا יצאת ב-6:30 בבוקר לעבודתה בשעריך צדק. היא המשיכה בכך שני TIMES מאומצות האירועים החביבים נאים רבים, שאירעו אז בעיקר בו רושלים, אילצו אותה לחזור לאפעם ב-11 בלילה הביתה. מצב זה שכנע אותה לפרש מעבודתה בבית החור לים ולבוד במרפאות הכלילית בתל-אביב.

בפרישתה מבית החולים רואה לנו וייתור למען הבעל והמשפחה. "בעל עבד שעوت ארכוטס מנהל מלכה ובתקדים ציבוריים. בנו סוף, שיש ניתוחים מסוימים בה' שליטה איברים, מזעיקים אותו גם בלילה, בשבתו ובחגים. החלטי שעלי להקדיש יותר זמן בבית ולילדיים, זה לא אפשרי כשהעבדים בבית חולמים", מספרת לנו.

תחרות מקצועית אף פעם לא הייתה ביןיהם, והם אינם מתרדרים בים זה במשעי זה, אמורים שניים. "תמיד נתתי לבני להתקדם לפניי והלכתי אחריו. מראש ויתר תי כדי שיוכל להתקדם יותר ממי ני בעמד ובשכר", אומרת לנו. "זה לא בריא לזוגיות כשהבעל סמרטוטו". חלק מהאנו מאמין שלו, הטיפול בבית וכל הסיורים מוטלים עליה. "לפעמים זה קשה, כשאני עובדת עד מאוחר ויש לחץ של בית קורי בבית, אבל אני לא מבקשת עזירה ולא מחקקת סמכויות".

כוג' רופאים, הם מספרים, הם מבינים יותר טוב זה זה, מכ' בדים את המטרות, את הדרך הארוי כה ואת התוצאות". "חשיבות אשתי יכולה להבין כשצורך למהר לניתור

אפריל ג' ציון גולד

"לא מפְרִיעַ לֹ שָׁאַנִּי מַצְלִיחָה וְאֲפִילּוּ מִנְהָלָת אָוֹתָנוּ"

ד"ר יונית גולד וד"ר רונן גולד

קי המונדייאל, כחובבת כדורגל מוי שבעתה. לאחר שנות חברות, כשהיא בשנות הסטאו"ז והוא עדיין בילמור דים, התהנתנו.

הזהוג שכר דירה סמוך לאיכילוב, שם עבדה יונית כמתמחה, ורוי נן היה על הקו בין תל אביב לירוחם, כתלמיד שנה ששית. "בני שלמים, ומפני שידעתם שלא אוכל ש"באותה תקופה היא אוליה ויתה לא היתה אצלנו בעיה של אי-היבנת הקשיים. נכון שטכנית קשה כששי ניים לומדים רפואיים, בעיקר בשלב ההתמחות, אבל עד שנולדו הילדים זה היה נסבל", אמרת יונית.

כשנולד הבן הראשון, עמייה, נאלצו לעשותות תורנויות נפרדות ונכנסו לתקופה קשה ומורכבה. "לא ראתה את בעליך אר-רכבת. בע שבתנות ראשונות אחרי הלידה, ולברית הוא הגיע ישר מתורתו", מספרת יונית. מאחר שהיינקה את בנה עד ששללו לו שבעה חודשים, היה בעלה מביא לה את הילד להנחת בתורותנו. "בבקור, אחרי ישיבת הרופאים, יונית רצתה הביתה להיות ניק אותו", היא נזכרת.

הקוסחי גבר שנתיים מאוחר יותר, כשבן אחד תומר. "השארנונו לנו תמיד סוף שבוע אחד בחו"ל דש שאותו בילינו יחד כמשפחה, וכל סופי השבוע האחרים היו די מטוטרים. כך גם בחגים", מספרת יונית. היא אינה מאמינה שא-

יגדל עבורה את הילדים, כפי שעוזים לא מעט זוגות רפואיים". יונית פרשה אפוא לעובדה בשעות מסודרות כרופא במס' תור מצידו", מסכימה יונית. "הוא גורת שירות בריאות כללית. לדרכתי – בגלל המשפחה של שחיה בריה, "זו הייתה תקופה שהרגשתי טרי שאני לא מצאה את הפטנטיזציה, בגלל הרצון לגדל את הילדים בארץ, ומפני שידעתי שלא אוכל לעשותות שם קריירה כפי שרציתי".

זה קשה ומורכב ותובע וי-רים, אין ברירה". "אין ספק ששוכבו לארץ היה ואני לא רצתה להשאר בלונדון, ואני לא רציתם מה שפְרִיעַ לֹ שָׁאַנִּי מַצְלִיחָה וְאֲפִילּוּ מִנְהָלָת אָוֹתָנוּ" מומחה לאورو-גינקולוגיה בבית החולים ליס (aicilob) בתל-אביב, על החיים יחד כזוג רפואיים. "צריכים לחשكيו הרבה מאוד במינו, ואל פעם משלימים על זה מהיר". נוסף לעובdotו בבית החולים, הוא מקבל חולמים במרפ-אות שירובי ביריאות כלית וקור-פת חולמים לאומי, מבצע בדיקות במכוון רפואי לאירועי נימינה ומפה-על גם קליניקה פרטיטית. כשהוא נשאל היכן היה הויתור המקוצר עי היני משמעותית לגביי, פולט רון בily היסוס: "בלונדון".

את התמחותו באورو-גינקולוגיה עשה רון בלונדון, לשם נסע לשנה עם אשתו יונית, רופאת ילדים, שעבדה עד לנסייתם בבית החולים דנה (aicilob), ושני ילדיהם, עmitt (כיום בן 13) ותומר (בן 11). "אצל זוג רפואי כמונו מתעורר רורת בעיה, כשאחד רוצה להתפרק דם בתחום שלו ולשני יש תוכניות אחרות, וזה עשוי להפיע על קידום ולהמשך הקריירה. כך קרה אצלי, לי שרציתי להישאר בחו"ל, שם יכולתי להתמחות בעלי תורנויות, וזה יכולתי לדברים בני-הזוג נעדר רים, בכלל הילדים והטה המשפחתי. והוא אומר, "ברגע שהחלטנו, סג-רתי את הנושא והשarterתי את זה עות שפירות, כדי שלא מישחו זר

ד"ר רונן גולד:
"אני עוסק בניתוחים בנשים אחר-lidah, וזה מחייב אותי למהר לחדר ניתוח בכל זמן
בנסיבות שלآخر השנים הקשות
תבעוד פחות ותצא עם האשה יותר, לא מרוצים
בנסיבות אליך באמצעות אדווה משפחתי,
הציג או אירוע, והתוכניות משתנות"

רזה על התקדמותה ונשارة מאי-חוור. אבל זה היה מהbehira ומרצון לעבודה בבית החולים, לא לאחר שחדרה זורה לא-רשות חופה שללחקה כשלא המשכתי לעבוד בחו"ל. יונית מעדיפה להתייחס לויתרו מצדידה, כשהחליטה לא לשוב לעי-בודהה בנסיבות שלآخر השנים הקשות זורה לא-רשות חופה שללחקה כדי להציג לבעל. "הוינו צרייה כה להחליט אם מתאים לי להמן שיק בתורנויות, שהייבו הרבה הידי-עדירות מהבית. איאפשר לעז בוד בבית החולים בעלי תורנויות, וזה חים בחדר המין באיכילוב, "נסע-זונה בימי חמישי לתל-אביב וחדרה נסעה בימי חמישי לתל-אביב, וזה יכלהתי להתמחות בדברים שכאן רים, בכלל הילדים והטה המשפחתי. והוא אומר, "ברגע שהחלטנו, סג-רתי את הנושא והשarterתי את זה עות שפירות, כדי שלא מישחו זר

גם היום, אחרי שנים עבותה רבות, על דברים שהוא אהוב לעשות, מלבד עבודתו. "אפשר אין מספיק שעות ביממה", הוא נוא. "זה נורא בערך מהחלטה שלי להישאר בבית חולים, שם נחשים ליתור מקרים סבוכים, וזה מחייב לעשות תרגניות וכונניות גם בשבתו וב' חגי. בעיה נוספת היא שאני עוזר סק בנזוחים לבנים אחרי לדיה, וזה מחייב אותי לחדורניתו בכל זמן". דודוק היום, הוא אומר, "צטמצמים של אחר השנים הקשות תעבור פחות ותצא עם האשה יותר תר, לא מרווחים כשמצטצלים אליו באמצעות ארכואה משפחתיות, הצעה או אירוע, והתוכניות משתנות".

"הכל צריך להיות מתוכנן מרא' אש, כדי שלא ייפול על הורנות של רונן", אומרת יונית. "החברים והמשפחה יודעים שצורך להודיע לנו חדש וחצי מראש על אירועים מיוחדים, סופי שבוע וטיולים. וב' כל זאת, כבר קרה שהפסדנו מסיבות בגנים ובבית הספר".

למרות הלחץ והקשישים, ישחוויות משותפות ושפה מסוימת שרק זוג רפואיים מבינים, או' מרימים רון וyonit. "עוזרנו זה זה במחנים ובಹכנות מצגות להרצאות". "כשאני נוסעת איתו לננסים בחו"ל", היא מוסרת, "אני נכנסת להוצאות שלו ומビינה על מה הוא מדבר, וזה חשוב לשנינו".

באחרונה, לאחר סיום לימוד תואר שני במנהל מערכות רפואיים, מונתה יונית לתפקיד בכיר – מנהלת המרפאות בשירותי בריאות כללית באזרור תל-אביב. בכך היא מרגישה שהיא מוצעה עצמה. במסגרת התפקיד הפכה יונית גם לבודהיסטית של בעלה, בתפקידו באחת המרפאות שבפיקוחה. "לא מפערilo לו שאני מצילה ואפללו מנהלת אותן. יש לו הצלחה בתחום שלו, ול' בשליל. לא מפערilo לו גם שהוא משתכר יותר ממני", אומרת יונית. רונן מסכם: "אני דודוק גאה בה, ולא מפערilo לי בכלל חלק מהרוי פאים יודעים ומעירים בצחוך שיש לי בטח פרוטזיה".

(המשך בעמוד הבא)

אלומת:
יונית
בלט

ד"ר יונית גולד:
"הכל צריך להיות מתוכנן מרא' החברים והמשפחה יודעים שצורך להודיע לנו חדש וחצי מראש על אירועים מיוחדים, סופי שבוע וטיולים. וב' כל זאת, כבר קרה שהפסדנו מסיבות בגנים ובבית הספר"

אפשר לעבור את התקופה זו בעלי גיבוי מצד ההורים: "امي סייעה לי במיוחד, וחברה קרובה היתה שנה אצלי כשבעלי היה תורן". גם היום הם נוערים בהורם של יונית שగרים בקרבתם. "כאחים חווים מabit הספר, הם הולכים אליו הם ואוכלים צהריים. זה בית שני עבורי. קנו לנו דירה לידם, כדי שנורא כל להיעזר בהם".
לעתים מזמננו נאלץ רון לוטר

"אני לא זוכר מתי היוינו יחד שישי ושבת מלאים" **ד"ר ביבי קניגסראט-פינס וד"ר גיא פינס**

לפנֵי כמה חודשים היה גיא
שבוע במילואים, כרופא צבאי. "לי
וליבבי היו תרוניות רצופות, כמה
ימים לפני וכמה ימים אחריו, כך
שבהמשך שבועיים לא נפגשנו בבית
בכלל", מס' גיא. למזלם, אומרת
ביבי, שניהם עובדים באותו בית
חולים. "אם גיא היה נאלץ לעשות
התמחות בבית החולים רחוק יותר,
בכלל לא היינו מתראים".

"שיעורת העבודה של גיא ארוכות יותר גם ביום עבודה רגיל, והוא כמעט שלא רואה את הילדים", מתחאות ביבי את המצב, שים-שם כך לפחות עוד 4.5 שנים, עד לסיום התמחותו. "גם אחר-כך", היא אומרת, "לא נראה לי שיעיר בוד פחות". אין ספק שמצוות של גיא לחוץ ביוטר. "אני מאוד מתגעגע לילדים, אבל נמצא בשל כזה בהתחממות שאני צריך להוכיח את עצמי, ולא יכול תמיד למהר וליצאת בזמן מהמחלקה. אני לא רושה להישמעו דרמטי, אבל לרוב אני מחשיך והוינו"

גיא ובימי הכירו כשלמדו בא"ר
תה כייתה בפקולטה לרפואה בהד-
סה בירושלים. הם הפכו לזוג בשנה
ההמישית ללימודיהם, עברו לגור
יחד בתקופת הסטאי' שעשו יחד

מןיהם لهم ולהוריהם, הנמצאים במשטר תורנות לטיפול בונכדים, במקביל לתורנויות שגיא ובי-ימי מקיימים בבית החולמים כאבעה ימים בשבוע. "모반 שהתתרמן עם שני ילדיהם הוא הרובה יותר מס' בר", אומרת ביבי. "ההורים מס' מים את עבודתם ובאים ישר אליו, כל אחד בטורו. אין ספק שב-

ד"ר ביבי קניגיסר-פינס:
“МОבוں שהתмарון עם שני ילדים הוא הרבה יותר מסובך. ההורדים מסיימים את עבודתם ובאים ישר אלינו, כל אחד בתורו. אין ספק שבילדיהם, במיוחד בני אמם, זה היה חשה פרי במה”

לעדייהם, במיויחד בליAMI, זה היה
קשה פי מכמה".
לאחרונה ייצאו לבנות בערב,
בפעם החודשונה לאחד חוותיהם
ארוכים, וכמובן אמה שימושה ביבי'
ביסיטור. במהלך השבועם הגיעו
שניים מתראים. גם בסופי שבוע
בדרכ' כל אחד מהם עבד בשישי'
בלילה וחזר בשבת בבוקר, או י"ו
צא לתרונות בשבת. "אני לא זוכר
מתי הינו ייחד עם הילדים שישי'
ושבת מלאים, שלא לדבר על הח-

גיא בזמן, בעודו השני מסיים את תורונותו – בשעה 9 אצל ביבי וב- 10 או 11 אצל לי.

איך פותרים בעיה זו, שהיא אחת מני רבות? יש כמה פתרונות – שהמתפלת של הילד תגיע קצר לפני, 7, או שמשתמכים על שכנים, שגדלים ילדיים באותו גן של הילדה. "לפעמים קורה שמאחרים

ד"ר ביבי קון
מובן שההתמודון עם
יוטר מסוכן. ההורים מס-
ישר אלינו, כל אחד בתו-
במיוחד בליAMI, ז...

לעבודה זהה בהחלטת לא נעים, למ-
רות שהbos של גמייש וambilin, או ר-
מר גיא. המצב מסתבר כשהילדים
חולמים, ואז צריך להזעיק את החור-
רים, שగרים בחרצליה ובאשקלון
ובעצמם עובדים. "אין ספק שא-
מא של ביבי הצללה אותנו פעמים
רבות", הוא מדגיש. בעת, כשההוריה
יעברו במיוחד לגור לידם, "תהייה
לנו בייביסיטר קבועה".
החיים שלהם סובבים סביב
הלוגויסטיקה של סיידור לוח הז...

ב שעה 11 בבודק מסיים ד"ר גיא פינס, בן 32, מותמתה זו השנה השניהית במהלך ההורגנית, את תורנותו בבית החולים קפלן ברחוות, שהחל יום לפני כן ב-7 בבודק. אשתו, ד"ר ביבי (ברכה) קניגסרי-פינס, בת 34, המותמתה בשנה האחרונה במהלך הגינוקולוגית באוטו בית חולים, החלה בעבודתה בשעה 8 בבודק ותשוב לביתה במזוכ' רטנברגין בגן ביתם במקרת.

את פניו מקדם הבן יונתן, בן עשרה חודשים, והבת ניצן, בת ארבע, שלא הלכה באותו יום לאגנ' מפאת محلלה. "אחרי תרננות אני בדרכ' כלל עייף מאד וחיבר לי שון שעתיים-שלוש כדי להתארו שיש", הוא אומר, וכלל לא בטוח שהזה יתאפשר בהמללה המתרחשת סביבו, שהמטפלת מנסה להשקי. כבר בתחלת השיחה נשפחת אחת הביעות היומיומיות, שבאה לידי ביטוי כשותני בני-הזוג בתקור' מה הקשה ביוטר בח'יו רופאים - התהמחות. בעיה זו מחמירה בהר' בה כישש להם ילדיים קטנים, שע' קוקים להשגחה מתמדת.

"זו אכן בעיה קבוצה, מאחר שיום העבודה במחלקה מתחילה ב- 8 בבוקר, ואחד מאיתנו צריך לה-

גם אותה מקצועית, במיוחד לאחר
שבשנה הקרויה תחילת התהילה
מחות בגנטיקה. "זה בגל הפרידה
מההורים, שתקשה עליו ועליהם".
כשיבווא היום, מן הסתם התעוורו
התלבחות סבי העניין, היא או
מרותה. "סעה לשנה אחת עוד אי'
כשהו אוכל לסלול, אבל לא ליר'
תר. כמו שאני מתחפרת, גם הוא
יצטרך להתאפשר". גיא מסכים שי'
צטרכו להחליט יחד, אם לשניהם
טוב לנסוע או להישאר בארץ: "זה
מחייב התפזרות, אין ספק".

(המשך בעמוד הבא)

**ד"ר גיא פינס:
"כִּיּוֹם רְאוֵים
כַּמָּה זֶה בָּעֵיתִי בְּשָׁנִי
בְּנִיהֶזֶז עֲוֹבָדִים
כְּלִיבָּר קְשָׁה, וְאֹולֵן
הַסִּבְּהָ שְׁמַעְדִּיבִּים
לֹא לְהַתְּחַתֵּן דּוֹפָא
וּרוֹפָאָה. מָה שְׁטוּב זֶה
שְׁמַבִּינִים אֶת
הַמוֹשָׁגִים, אֶת הַלְּחָאָ
אֶת הַקְשִׁים
וְהַשְׁקָעָה"**

פא צבאי ב-4.5 השנים האחרונות.
בתפקידו ביחידה סגורה ומורוחה
קט יצא רק פעם בשבועיים הביא
תה, וכשביבי עבדה בתורניות, גם
בשבתו, אמה ישנה אצלם.
בעתיד מעוניין גיא לעוברו
תתיהמתהות בחול' ולנסוע לש'
נה-שנתנים לפחות. "בלי זה אתי'
יליל של המצב. לעומת זאת, הוא
קשה למצוא כאן עבודה בכירו'
רגה", הוא אומר. הוא כבר י'ו'
דע שאשתו לא תרצה לנסוע ולע'י'
זוב את הוריה, "ואין ספק שזו יכו'
לה להיות בעיה לגבי". ביבי מאש'
רת שהיא לא כליכך מעוניינת לנ'
סוע, אף-על-פי שהיא עשויי לקדם
בקפלן, והתחנו לפני חמישה שנים.
מעט מאוד זוגות נוצרו בין תל'
מידי המחוור שליהם. "כִּיּוֹם רְאוֵים
כַּמָּה זֶה בָּעֵיתִי כְּשָׁנִי בְּנִיהֶזֶז
עֲוָבָדים כְּלִיבָּר קְשָׁה, וְאֹולֵן הַסִּבְּהָ
בְּנִיהֶזֶז עֲוָבָדים לא להתחנן וופא'
וופאה", מתאר גיא את הפן הש'
את הלהז, לעומת זאת, הוא
אומר, "מה שטוב זה שambilנים את
המושגים, את הלהז, את הקשיים
והחשקה". לדבריו, המקצוע 매우
תובעני, "וכשריך גם גדל ילדים
ולטפל בבית, זה גורם לא מעט
חיכוכים במערכת היחסים".
גיא היה עתודאי ושירת כרוכ'

מכתב ג' נובמבר

"לא רצינו שמיישנו יעטרך ליותר יותר" **ד"ר רונית אלמוג וד"ר דוד אלמוג**

מצה"ל ושוקל ללימוד רפואי. "אני חנו לא לחצנו ודי הופענו מבהיר" תו, כי היום הצעריים מחפשים נורחות והכנסה גבואה", הם מתגאים. במהלך התמחותו התגיים דוד לצבא קבוע ושירות כקצין רפואי בתפקידים רפואיים וינויילים שרויים במשך 12 שנים. שנתיים שירות נים במשך 12 שנים. שנתיים שירות בבסיס חיל האוויר ברמתז'וד, וה' משפחנה נודה בעקבותיו. בהמשך, כשירותו כמפקד מרפאות בפיקוד צפון, עברה המשפחה כולה חז' רה לחיפה – הפעם בתוספת הבן אהוד. תפקיד זה עבר בירושה לר'נית, שביצעה אותו אחריו. כשהחזר דוד לעובdotו בבית החולים העמק, עברה המשפחה פעם נוספת לדירה שכורה בעפולה.

אין ספק שמדובר במקרה שלמשפחה מולדת מאד, שהינתן לכור למסרווה להתקדם בעיסוקיהם, אך כל אחד גם תורם את חלקו כדי לסייע בטיפול באחרים. בגין שמוונה שלחה אפרת, הבית הבכרי מצומצמת, גרה בעפולה. שם נולד בנים מוטי, שהשתחרר לאחרונה בשובם. "מגיל צעיר הם למדו לקי-

הם הכירו כשיישבו באותה כי- תה בשנה הראשונה ללימודיה הר- פואה בטכניון. בסוף השנה הש- ניה נישאו והוא הוזג הראשון במד- חזור. תחילתה התגוררו במעונות, ובסוף השנה החמשית לימורם דם, שנוללה בהם היבורא אף-רת, עברו לדירה שכורה בחיפה. את שנת הסטאז' עשו יחד בבית החולים בעפולה, גרו בדירות הרו- פאים, "וכבר אז התהברנו בעמק", הם נזקרים. רק בשלב ההתמחות פנו כל אחד לדרכו המקצועית. רונית, שהיתה עתודאית, הת- גישה לצבא, ולאחר קורס קציני רפואי החיזעו לה לתמחות בת- חום רפואי מנוגעת ובריאות או- כליסטיות בבית החולים רמאל. היא נשארה בצבא קבוע, ובהמשך למדה לתואר שני בבריאות הציבור ומי- lahה תפקדים שונים בתמי חולים ובשירות רפואיות כללית.

דוד התמחה באורולוגיה בבית-

ד"ר רונית אלמוג:
"గיליתו בפעם
הראשונה שיש חיים
מחוץ לרפואה.
לשכת עם חברות
בבתי קפה,
לטייל, ללכת
למוסיאונים, לדברים
ששניהם דבוקות
לא היו אפשריים.
בעת זו ההזמנות
של בעלי לפרס
קידימה, כי אני
בשלב רגוע בחזי עד
שאחליט מה
בדעתו לעשות"

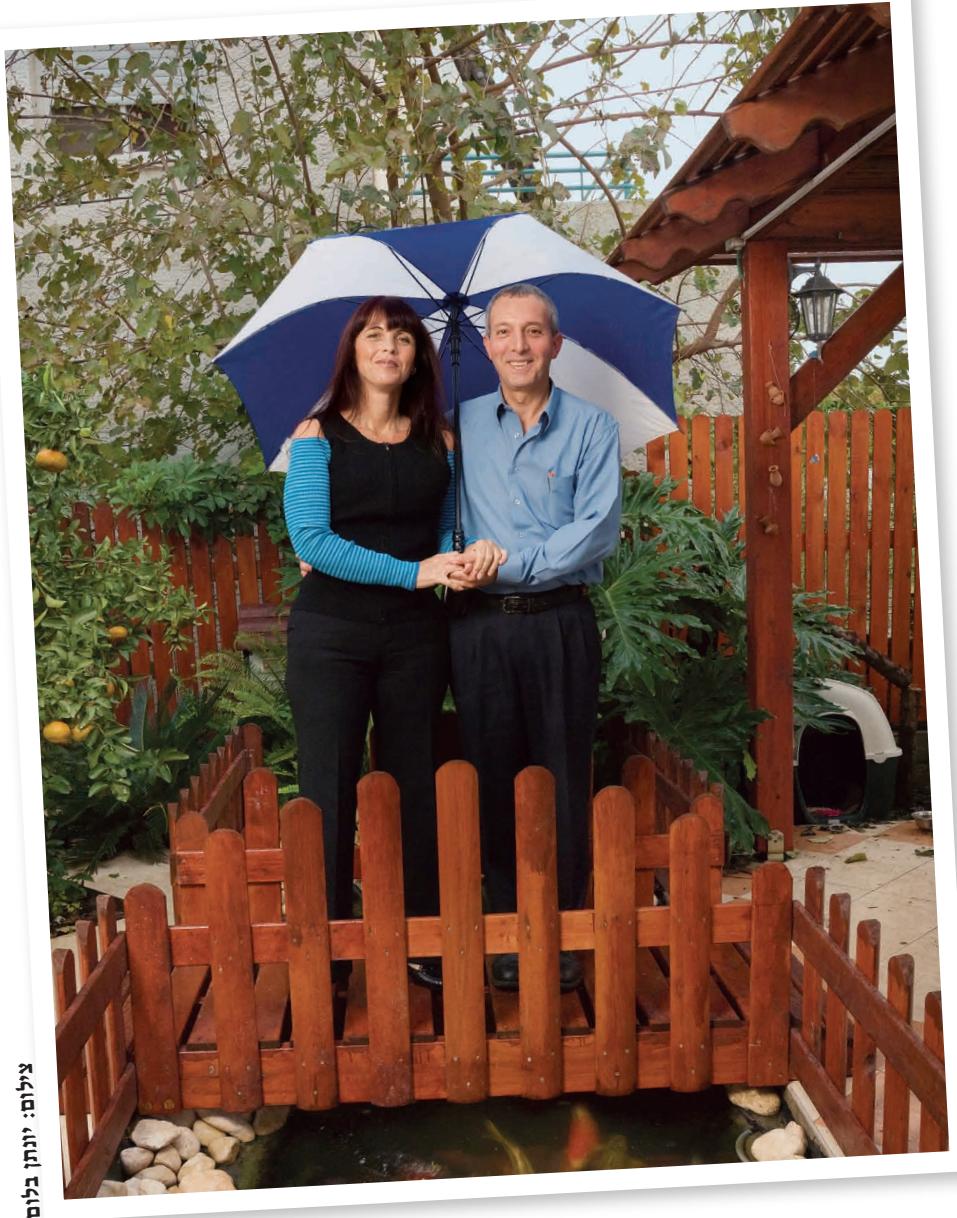
Cשראייננס את ד"ר ר' נית אלמוג, בת 48, מר' מהית לרפואה מונעת, ובריאות אוכלוסיות, ואת בעלה ד"ר דוד אלמוג, בן 52, אורולוג, סגן מנהל בית החולים לימים המרכז העמק בעפולה, לא מצלחים לשמו יעקב מלש-ה, גם אם נסתרת, או שמן תחו- שת אכזבת מהתקדמותו של האחד על חשבון الآخر. "אפשרנו זה זהה להפתח כל אחד בתחום שלו, ולא רצינו שמיישנו יצורך יותר", הם אומרים כמעט פה אחד. כהורים לאربעה ילדים (بني 25, 22, 20, 9), הם נדו ב-28 שנים, נישואיהם בין 15 דירות שכורות, "מהווים רצון שלפחות אחד מאוי" – תנוי יהיה יותר קרוב לבית וליל-דים, עד שהתמקמו בבית משליהם בישוב הקהילתי אחות ברק בע- מק ירעאל. לא רק בין דירות נדו השנאים, אלא גם בין מגוון תפקידי דיבים בתמי חולים ובצבא קבוע, וב- שום אופן לא ברפואה פרטית, "כי זה לא מסתדר לנו ערבית".

באי בתל-השומר. "עבדתי שעות ארכות, נסף לנסיעות היוםיות החקור וחזר מעופלה למרומי הארץ". בשובה הביתה בערב מתייצבת רוינית במטבח ומברשת לילדה ליום המחרת. גם דוד תורם את חלקו בבישול ובשאר מלאכות הבית, כמו גם בקניות. "את כל הזמן שנותר אחרי העבודה ובסופי שבוע פנוים בילינו תמיד עם הילדים, גם אם זה בא על חשבון בילוי שלנו או קרי-את ספר", אומרת רונית.

במשפחה כל אחד מקבל את הcz'אנס שלו להתקדם. דוד הח'戾 ללימוד ניהול מערכות בריאות לתואר שני, ונסע לבאר-שבע כמה פעמים בשבוע במשך שנתיים, בוגרונו לעובdotו בבית החולים בע'פולה. שלישי מהחודש הוא כונן, ומתהלך בקביעות עם שני מקשי'רי טלפון נייד. "שלא יקרה חלילה שלא יהיה נגש", הוא אומר.

ובכל זאת, לא תמיד הוא נגש לילדיו. כך קרה כאשרונית שכבה בחדר לידה, ודוד היה בחדר ני'תו ולא יכול היה להיות איתה, כשהילדים השניים כמעט יצא לאויר העולם. "כשנכנים לניתוח", הוא מתנצל, "לא יודעים متى יוצאים". כשכמעט יליה, הזעיקו אותו בדי' חיפות, והוא הצליח להגעה ממש ברגע האדרון.

בשנה האחרונה רונית נמצאת בחופשה ללא תשלום, לאחר שהייתה ממונה על בריאות הציבור בכליות וסגןית מנהל התוכנית הלאומית לגילוי מוקדם של סרטן השד. גיליתיה בפעם הראשונה שיש חיים מחוץ לרופאה", היא מספרת. "לש' בת עם חברות בבתי קפה, לטיליל, ללכת למוזיאונים, דברים שניים הרבה לא היו אפשריים". היא הסתפקה בכך שלימדה פעמיים בשבוע בבית הספר לבריאות הצייר בדור בפקולטה לרפואה בטכניון ובאוניברסיטת חיפה, וטיפלה בבתה מעיין בת ה-9. "כעת", היא אומרת, "זו ההזדמנויות של בעלי פרופ' קדיימה, כי אני בשלב רגוע בחו'י עד שאחליט מה בדעתך לעשות. העי'ן קרי שיהיה מעוניין".

ד"ר דוד אלמוג: "אולי קל לנו כי אנחנו לוקחים את האירועים ממשו מובן מאליו. הסיטואציות שבנון צריך למותר, המצב הלחוץ והעובדת שאין מי שייהה עם הילדים הם אצלנו דבר כמעט קבוע בתקופות מסוימות"

את האירועים ממשו מובן מאליו. הסיטואציות שבנון צריכים למותר, המצב הלחוץ והעובדת שאין מי שייהה עם הילדים לאו'ר, שגרה אצלנו, ובධירה הקטנה של אז זה לא היה לנו קל".

דר שכאשר היה בן שלוש עד חמישים לתוכה שינה בירושלים, וש' לושה לילות בשבוע נשארתי ללון תר, המצב הלחוץ והעובדת שאין דבר כמעט קבוע בתקופות מסוימות", מצין דוד. נאלץ להמשיך בתורנויותיו האזרחיות רונית אינה בוחלת בשום ערך דה, "ובלב שתהיה מעוניינת ותאהן עזרו בחוריה הגרים בכרמיאל, וכי פשר לי לתרום". כך נסעה שישה ימים בשבוע לבית החולים הצ-

חת אוכל לעצם", מספרת רונית. "שהיו יותר קטנים נעדנו במנוי פלוט, ובתקופה מסוימת אף העי' סקנו או-פר, שגרה אצלנו, ובධירה הקטנה של אז זה לא היה לנו קל". "לא תמיד זה כל-כך פשוט", מספרת רונית על שיחה שהיתה נעזרו בחוריה הגרים בכרמיאל, וכי שיעשו כנסנו ייחד לחו".

"אולי קל לנו כי אנחנו לוקחים מהEVENT ש. במבט לאחר התב-